Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 4, Sayı 1 (37)

1 Ocak 1977

Türkiye Komünist Partisi, demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan yana ve faşizme karşı olan bütün güçleri MC hükümetine karşı birleşmeye çağırıyor!

Vura vura!

«Atılım» dört yaşına basıyor. Düşmanların başlarına vura vura gelişiyor. «Atılım», partimizin elinde Leninci, vurucu, keskin bir silâhtır. TKP'nin politikasını, ideolojik ilkelerini, görüş ve taktik davranışlarını yığınlara yayıyor. Hem partinin, hem işçi sınıfının ve tlerici güçlerin örgütlenmesine yardım ediyor. Yığınların savaş yollarına ışık tutuyor.

İşçi sınıfının yığınsal atılımları birbirini izliyor. İşçi sınıfı memleketin politik, sosyal yaşamına, yürüttüğü dev savaşlarla damgasını vura vura ilerliyor. Ünlü 1 Mayıs yürüyüşü, gerici, işbirlikçi çevrelere korku, telaş salan, DGM yasasını suya düşürmekle faşist karması hükümete sert bir yumruk indiren genel grev direnişi memlekette işçi hareketinin ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, özgürlük, sosyal kurtuluş için giden savaşın yeni boyutlara, yeni bir aşamaya ulaştığını gösteriyor.

TKP'nin sloganlarını, belgilerini, politikasını halka, yığınlara yayan binlerce yeni yeni ajitatörler, propagandacılar politik yaşamın, savaşın içine giriyor. Sözlü, yazılı parti yayınları-gazeteleri, radyoları – böylesi bir gelişmeyi karşılamak göreviyle yüzyüzedir.

TKP'nin dostları, sempatizanları artıyor. Ama düşmanları da eksik değildir. İdeolojik savaş, sınıf savaşımlarının gelişmesiyle, ulusal bağımsızlık direnişleriyle sertleşiyor. Bir yandan en gerici güçler, bunların partileri ilerici güçlere, en başta işçi sınıfına, yurtsever gençliğe kanla, kurşunla saldırıyor. Cumhuriyet ilkelerini baltalıyor. Bütün gerici, faşist örgütlerin, partilerin başını çeken AP, Demirel hükümeti halkımıza harp açmıştır. Hükümet her gün yeni bir provokasyon düzenliyor, yeni bir kışkırtma oluşturuyor. Maocular, Troçkistler, likidatörler, cep partilerinde yuvalanmış TKP düşmanları Demirellerin, Türkeşlerin kanlı baskılarına maşa oluyor.

Savaşlar kıyasıya gidiyor. Başta gelen görev, bütün ilerici, yurtsever güçleri, örgütleri işçi sınıfının, devrimci ana gücün çevresinde toplama, savaşlarda onun hegemonyasını sağlamaktır.

TKP'nin savaşı bu savaştır! Bu savaşı vura vura yürütmektir!

Bildiri

İşbirlikçi hükümet, kanlı baskıyı, saldırıları durmadan arttırıyor. Üniversitelerde, yüksek okullarda, fabrikalarda kanlı komando baskınlarını yaygınlaştırıyor. Sıkıyönetimi yeniden getirmek için geniş provokasyonlar hazırlıyor, uyguluyor. Başbakan Demirel Sıkıyönetimi getirmek, üniversitelere el koymak niyetinde olduğunu bir daha açıkladı. Hükümet, büyük tekeller, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm, NATO'ya egemen çevreler faşist yöntemlerle, sıkıyönetimlerle gelişen işçi hareketini, anti-emperyalist, demokratik akımı ezmek istiyorlar. Bu işte Maocu'ları, Troçkist'leri, goşistleri de kullanıyorlar. Soygun, sömürü, talan düzenini ayakta tutmak, memleketi de emperyalizmin komşularımıza, sosyalist ülkelere, Arap halklarına, ulusal kurtuluş hareketlerine saldırı üssü olarak elde tutmak istiyorlar.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, Varşova Antlaşması devletleri son Brüksel toplantılarında bir kez daha dünya kamuoyuna başvurdular. Barışı güçlendirmek, silâhlanma yarışına son vermek, askersel blokları karşılıklı dağıtmak önerisinde bulundular. Oysa, NATO'nun son Brüksel toplantılarında silâhlanma yarışına hız vermeye, gelişen barış hareketini torpillemeye ve gerginliği arttırmaya yönelik kararlar alındı. Demirel hükümeti bu toplantılara katıldı, kararları imzaladı. NATO silâhlanmasında üzerine yeni yükümler aldı. Emperyalizm yararına askersel masrafların daha da arttırılmasına karar verdi. Gelecek yılın 220 milyarlık bütçesinin aslan payı yine silâhlanmaya, NATO harcamalarına gidiyor.

Böylece, hükümetin iç ve dış halk düşmanı politikası bir kez daha kamuoyunun gözleri önüne seriliyor. Sıkıyönetim tehditleri bu halk düşmanı politikanın bir uzantısıdır.

Halkımız barış, güvenlik, ekmek ve özgürlük istiyor. Ulusal gelirin, yani alın terinin kalkınmaya harcanmasını istiyor. Bunun da ancak barışçı bir politikayla elde edilebileceğini görüyor. İşçi sınıfı halkımızın bu isteminin ve savaşımının başını çekiyor.

Ülkemizde işbirlikçilerin kanlı saldırı politikasını, sıkıyönetim tehditlerini boşa çıkaracak, hükümeti ve onu destekliyen yerli-yabancı büyük sermaye çevrelerini, emperyalizmi yenilgiye uğratacak, bu hükümeti devirecek ve demokratik bir hükümeti işbaşına getirecek güçler vardır. Bu güçler silâhlı kuvvetlerde de önemli ölçüde gelişiyor. Silâhlı kuvvetlerdeki yurtsever subaylar, erler ordunun bir daha sömürücü çevrelerin, işbirlikçilerin, emperyalizmin çıkarlarını korumak için halkımızın üzerine sürülmesine karşıdırlar.

Türkiye Komünist Partisi emperyalizme, sıkıyönetime, faşizme, pahalılık, işsizlik, yoksulluk, yıkım düzenine karşı olanların eylem birliği ile demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist amaçlara ulaşılabileceğine, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilebileceğine inanıyor. Bunun için de bütün demokratik güçler arasında diyalogların kurulmasını, görüşmeler yapılmasını, forumlar kurulmasını, platforma dayanan bir savaşımın yürütülmesini öneriyor.

Van yöresindeki deprem de bu hükümetin halk düşmanı, talancı yüzünü bir kez daha iyice gösterdi. Bu hükümeti devirmenin zorunlu olduğunu ispatladı.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

13 Aralık 1976

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev yoldaşa

Çok saygı değer L. İ. Brejnev yoldaş!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, bütün Türkiye komünistlerinin, halkımızın en içten saygı ve sevgi duygularıyla 70. doğum yıldönümünüzü kutlar.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin, Sovyet devletini her yanlı güçlendirmek, komünizmi kurmak, proleter enternasyonalizmi ilkelerini, dünya komünist hareketinin birliğini, ardıcıl Leninci barış politikasını, halkların ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş ve özgürlük savaşlarını özverilikle savunan bilgeli, seçkin bir önder yetiştirmiş olmasıyla biz kıvanç duyuyoruz.

Sovyetler Birliği, Sovyet devleti kurulduğu ilk günden buyana, halkımızın ulusal bağımsızlık savaşına karşı, Türkiye Cumhuriyetine karşı, sürekli Leninci barış politikası izleyegelmiştir. Bu olguyu hiç kimse yadsıyamaz. Ama buna karşılık, Türkiye'de en

(Devamı 8. sayfada)

Savaş aşaması

Türkiye'de kanlı bir zorbalık kol geziyor. Faşist komandolar ortalığa ölüm saçıyor, kurşun yağdırıyor. Fabrikalarda, maden ocaklarında, tarlalarda, yollarda, okullarda, öğrenci yurtlarında, fakültelerde, üniversitelerde hemen hemen her gün kan dökülüyor. Komando ve polis ekipleri, ordu birlikleri, Doğu illerinde Kürt halkının üzerine kimi yerde panzerlerle, kimi yerde helikopterlerle saldırıyorlar. İşbirlikçi burjuvazi işçi sınıfına, ilerici güçlere, halkımıza karşı böylesine kanlı bir harp açmıştır. İşbirlikçi burjuvazi emperyalizme, NATO'ya dayanarak bugünkü sömürü düzenini ayakta tutmaya çalışıyor. Savaşlar artık halkımızla bu gerici çevreler arasında, bütün ulusal güçlerle emperyalizm arasında gitmektedir.

Böylesi bir savaşta yeni aşama nedir? İşçi sınıfı, bu ölüm saçan düzene karşı savaşta başı çekiyor. Onun çıkışları zincirleme gidiyor. İşçi sınıfının politik direnişleri toplumun bütün katmanlarını canlandırıyor, onları uyandırıyor. Daha önemlisi, bu yığınsal çıkışlar işbirlikçi burjuva ve ağa ikilisinin egemenliğini biteviye sarsıyor.

İşbirlikçi burjuvazi bunalımlardan sıyrılmak yolunu sert baskılarda ararken, karşısındaki güçleri parçalama, bölme taktiğini de elden bırakmıyor. Bu işte Türk-İş'in başını tutan sarı sendika ağalarını kullanıyor. Maocular, goşistler, Traçkistler, likidatörler, anarşistler ilerici güçlerin ve örgütlerin arasına kama sokma işinde faşist karması hükümete maşa oluyorlar. TKP'ne saldırıda MİT ajanı sapıklarla, Maocularla, likidatörlerle işbirliği, ağız birliği eden daha bir kol vardır. Bunlar legal, açık ve kendilerine «sosyalist» diyen cep partilerinde yuvalanmışlardır. Bunların taktikleri daha sinsicedir. Bunlar ikiyüzlüdür. En çok saldırdıkları işçi sınıfının sendikal birliğidir.

Yeni aşamada TKP'nin önünde somut sorunlar duruyor: 1-İşçi sınıfının birliğini, sendikal birliğini sağlamak. 2-İşçi sınıfıyla geniş köylü yığınlarının somut bağlaşıklığını örgütlemek için savaşmak. 3-Yurt çapında ulusal demokratik cephe kurabilmek için geniş, somut bir savaş platformu, ortak savaş programı çizmek. Bunu yapacak, örgütliyecek güçleri yanyana gelmesini sağlamak. Diyalog kurmak. Faşizme karşı, demokrasiden, barıştan yana, Türkiye'nin ulusal bağımsızlığı için savaşan, topraklarımızda atom harmanlarının kaldırılmasından yana, NATO'ya karşı, halkımıza savaş açan bugünkü hükümete karşı olan bütün güçlerle, örgütlerle, partilerle bütün burjuvazi oturup konuşmak. Ancak böylesi bir yolla burjuvazinin faşist tırmanışına karşı konulabilir. Ancak böylesi geniş, yığınsal bir direnişle, böylesi bir örgütlenmeyle işbirlikçi hükümet alaşağı edilebilir. Halk düşmanı bugünkü düzen yıkılabilir. İşçi, geniş orta katmanların haklarını, barışı savunabilecek, ilerici demokratik bir hükümet kurulabilir. İşçi sınıfı, köylü yığınları, halk geniş bir nefes alabilir.

Guadelup Komünist Partisi VI. Kongresine

Sevgili yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına VI. Kongrenizi selâmlar, haklı savaşınızda Sizlere büyük başarılar dileriz.

Fransız sömürge hakimiyetini yıkmak uğrundaki savaşınız, halkların emperyalizmden kurtulmak için verdikleri savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. Biz Türkiye komünistleri de, halkımız da NATO'ya, Amerikan emperyalizmine ve onun bağlaşıklarına karşı savaşmaktayız. Bu da, ortak düşmanımızın emperyalizm olduğunu göstermektedir.

Sevgili yoldaşlar, emperyalizme, baskıya ve sömürüye karşı, demokratik ve halkçı bir özerk rejim için verdiğiniz savaşta Sizlere yeni yeni başarılar dileriz.

Kardeş selâmlarımızla

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi adına
Genel Sekreter
I. Bilen

3 Aralık 1976

Silâh dökümü

Amerikalıların Nisan 1975'te kaçarken Saygon'da bıraktıkları silâhlar:

Bin uçak, bunlardan 73'ü yeni «F-5» avcı uçağıdır, 466 helikopter, 550 tank, 1.200 zırhlı taşıt arabası, 940 değişik tipte deniz savaş gemisi, 48 bin portatif savaş telsizi, 130 bin ton cephane, 1 milyon 700 bin tüfek ve otomat, 15 bin makineli tüfek, 47 bin havan topu, 1.330 top ve 42 bin kamyon.

Deprem: sosyal-politik gerçek

Muradiye, Çaldıran bölgelerinde depremin yıkımı büyük oldu. Yıkımın bilançosu, gerekli araştırma ve saptama yapılmadığından tam olarak bilinmiyor. Fakat gereken yardım zamanında yetişmediği için yıkım altında ölenlerin, donanların sayısının çok yüksek olduğu bir gerçektir.

Son deprem de, Türkiye'nin sosyal-politik, ekonomik yapısını bir daha ortaya koyan bir neşter rolü oynadı. Hükümet sorumluları, Demirel ve ortakları bu gerçeği örtbas etmek için yoğun bir propagandaya giriştiler. Kurban sayılarını azaltmaya ve yardımı yoğun bir şekilde göstermeye koyuldular. Oysa tam tersine, yıkım altında ölenlerin sayısı gittikçe arttı. Memleket içinden ve dışından sağlanan yardımlar AP, MSP gibi hükümetleri oluşturan partilerdeki politikacıların ve onlara bağlı kimselerin yağmasına terkedildi. Yerli yabancı bütün gözlemcilerin saptamasına göre, halkın eline pek az bir şey geçti. Toprak ağalarının, zenginlerin konakları, hükümet binaları sağlam yapıldığı için yıkılmadı. Deprem, bütün ağırlığıyle fakir halkın omuzlarına çöktü. Böylece doğal felâket toplumun sınıfsal yapısını olduğu gibi ortaya koydu. Kapkaççı, talancı burjuvazinin, büyük toprak beylerinin, yerli yabancı tekellerin emperyalizmin ajanı durumunda olan işbirlikçilerin halk düşmanı gerçek yüzleri bir daha bütün çıplaklığıyle ortaya çıktı. Bu kapkaççı hükümetin yakınları, halkın felâkete uğrayan yurttaşlara yaptığı yardımları yağma ettiler. Kasaplık hayvanları yok pahasına ellerinden aldılar. Deprem, Kürt yurttaşlarımızın yaşadığı bölgede oldu. Kürt halkını baskı altında tutan egemen çevreler depremi bile ırkçılık ve özümseme amaçları için kullandılar.

1950'de uzmanlar Muradiye'nin tehlikeli bir deprem bölgesinde olduğunu ve yerinin değiştirilmesi gerektiğini öneren bir rapor vermişlerdir. 26 yıldan beri gelip geçen hükümetlerin hiçbiri bu rapora kulak vermemiştir.

Komünistler ve öteki devrimciler egemen çevrelerin deprem felâketini halka karşı yeni bir talan aracı olarak kullanmasını engellemek için elbirliğiyle harekete geçtiler. Bir yandan yardımların gerçek ihtiyaç sahibi olanlara ulaşmasını sağlamak, bir yandan da hükümetin

(Devamı 5. sayfada)

Yabancı sermaye trafiği

1977 devlet bütçe tasarısı üstüne yapılan eleştiriler, ortaya atılan veriler, bugünkü hükümetin ekonomik çıkmazını açıkça sergiliyor. Tekellerin ekonomik, sosyal, siyasal bunalımların içinden çıkar yolu faşizme tırmanışta araması da bunu kanıtlıyor. Bu yolla işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşımı engellenmek isteniyor. Sömürü yoğunlaşıyor. Emperyalist tekellerin yerli büyük işbirlikçi burjuvaziyle, onun hükümetiyle işbirliği daha soyguncu biçimler alıyor.

Bir yandan büyük dünya bankaları Demirel hükümetine kredi vermiyeceklerini açıklarken, bu büyük bankaların doğurduğu küçük bankolar kısa süreli, ama yüksek faizli kredi vermeye yonoştılor. Öte yondon ayni bankalara bağlı, teknoloji, patent, lisans, Konw-Now, Royalty yoluyle endüstrimizi denetleyen emperyolist tekellerin temsilcilerinin Türkiye trafiği sıkloştı. Batı Alman'lardan sonra Kasım ayında bir Japon, iş adamları grubu Ankara'ya geldi. Bu emperyalist tekeller Türkiye'yi, üretim için gerekli ucuz hammaddeleri, işgücünü yerinde sağlamak, üretilen malları do tekelci fiyatlarla satmak bakımındon elverişli bir pazar soyıyorlor. Orta Doğu ülkelerine açılma, Doğu ile Batı arasında bağlar kurma yolunda önemli bir köprü başı yopmak istiyorlar. Ve tüm uluslararası tekeller gibi getirecekleri geri teknolojiyle ucuza malolan ve çok kâr getiren tüketim malları üretimine yönelik montajcı, ambalajcı nitelikteki sektörlere yöneliyorlar.

Bu yol ve yöntemlerle milyonlar vuran yerli işbirlikçilerin amaçlarını da Sanayi Odaları Başkanı Sabancı dile getiriyor: «Türkiye AET ile Japonya arasında köprü olabilir». Ortak Pazar ülkeleriyle yaptığı işbirliği sonucunda endüstri dışsotımının % 85'ini oluşturan tekstil tekelini elinde tutan Sabancı gibileri, bu köprü başında yeni vurgun kapıları arıyorlar. Bu aranışı hükümet adına da, Japon delegasyonuyle görüşmeler yapan Erbakan belirtiyor. Erki elinde tutan işbirlikçi büyük burjuvazinin amacı, hem Ortak Pazar, hem de Japon tekellerine aracılık yapmak, sömürüden pay almaktır.

Sabancı'nın ücretlerin dondurulması, grevlerin yasaklanması istemleri, hükümetin faşist tırmanış yönündeki girişimleri, sıkıyönetim tehditleri uluslararası tekellerin ileri sürdükleri bazı garanti istekleriyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Bunun içindir ki, TKP faşizme karşı savaşı emperyalizme karşı savaşla bağlıyor.

●

Lenin köşesi

Parti disiplini

V. İ. Lenin, komünist partisinin örgütlülüğünün ve savaşkanlığının başlıca zorunluluğunun komünistlerin ve parti örgütlerinin Program ve Tüzük istemlerine, parti organları kararlarına ve parti moraline uymalarının çözümleyici koşulunun parti disiplini olduğunu söyler. Ve der ki: *«İlkesel olarak biz disiplinin önemi ve işçi partisinde disiplinin anlamı üzerinde görüşlerimizi defalarca belirttik. Eylem birliği, tartışma ve eleştiri özgürlüğü – işte bizim tanımlamamız. İlerici sınıfın demokratik partisine ancak böylesi bir disiplin yaraşır. İşçi sınıfının gücü, örgüttür. Proletarya yığını örgütsüz hiç bir şey değildir. O, örgütlenirse, her şeydir. Örgütlülük, eylem birliği, pratikte birlikte hareket etmek demektir.» (Tüm yapıtları, c. 14, s. 125–126).*

Lenin, proletaryanın devrimci partisinin disiplininin nasıl sağlandığını, nasıl denetlendiğini ve nasıl güçlendirildiğini de şöyle belirtir: *«Birincisi, proletaryanın öncüsünün bilinci, devrime bağlılığı, direşkenliği, özverlliği ve kahramanlığı ile. İkincisi, en geniş emekçi yığınlarıyle, her şeyden önce proletarya yığınlarıyle, aynı zamanda proleter olmıyan yığınlarla bağlanma, onlara yaklaşma, hatta bir yere kadar onlarla kaynaşma yeteneği ile. Üçüncüsü, öncünün güttüğü politikanın doğruluğu, politik strateji ve taktiğinin doğruluğu, en geniş yığınların bunların doğruluğuna kendi deneyleriyle inanmaları koşuluyle. Bu koşullar olmadıkça burjuvaziyi devirmek ve toplumun tümünü değiştirmekle görevli ilerici sınıfın partisi olmaya yetenekli bir partide disiplin sağlamak mümkün değildir. Bu koşullar olmadıkça disiplin sağlamaya yöneltilmiş bütün denemeler boş laf, gevezeliktir. Gösteriştен öteye geçemez. Bunların sağlanmasını, ancak dogma olmayan, gerçekten yığınsal, gerçekten devrimci bir eylemin uygulanmasına bağlı olan bir devrimci teorinin varlığı kolaylaştırabilir.» (C. 41, s. 6–7).*

Lenin, parti disiplininin komünist partisi için zorunluluğunu şöyle belirtir: *«Çağımızda ... komünist partisi ancak en geniş ölçüde santralizm biçiminde örgütlenmişse, partide çelik disiplin varsa ve parti merkezi tüm parti üyelerinin genel güvenini sağlamış ve geniş yetkilere sahip, sözü geçen, saygın bir organ haline gelmişse görevini yerine getirebilir.» (C. 41, s. 209.)*

Lenin, parti disiplininin tüm üyeler için geçerli olduğunu, partinin normal eyleminin parti yaşamının temellerini oluşturan ilkeler uygulanmadan düşünülemiyeceğini belirtir.

Lenin, partinin başarılı savaşımının disipline ve örgütlülüğe bağlı olduğunu söyler: *«Biz, eninde sonunda bu polis devletini yıkacağımıza inanıyoruz. Çünkü halkın tüm sağlam ve gelişen katmanları demokrasi ve sosyalizmden yanadır. Biz erke karşı sistemli savaşım verebilmek için devrimci örgütlülüğü, disiplini ve konspirasyon tekniğini en yüksek ölçüde yetkinleştirmeliyiz.» (C. 4, s. 194.)*

VEP'nin IV. Kongresinde Birinci Sekreter Le Duan'ın okuduğu Merkez Komitesi Raporundan:

«Partimizin 3. Kongresinden bu yana geçen 16 yılda ülkemiz çok ağır sınavlardan geçti. Emperyalizm bizi kısa bir zamanda yokedeceğini zannetti. Ama Partinin doğru yönetimi, kardeş ve dostlarımızın desteğiyle halkımız ve ordumuz parlak bir utku kazandı.»

Sovyetler Birliği'nin yardımlarına büyük değer biçen Le Duan, bu tarihsel utkuyle ulusal demokratik halk devriminin tamamlanmış olduğunu belirtiyor ve şöyle devam ediyor: «Halkımızın ABD emperyalizmine karşı kazandığı kesin utkuyle Viyetnam devrimi yeni bir aşamaya, bağımsız, birleşmiş bir ülkenin şu tek stratejik ödevin çözümüne yöneldiği düzeye yükseldi: Daha hızlı, daha güçlü ve daha emin adımlarla sosyalizme doğru ilerlemek için Sosyalist Devrimi sürdürmek.

Bu ödevin gerçekleşmesi için başlıca kaçınılmaz koşul proletarya diktatörlüğünün kurulması ve güçlenmesi, emekçilerin ülkeyi yönetme yeteneklerini geliştirmektir.

Dış politika alanındaki ödevlerimizin başında, ülkemizle öteki sosyalist devletler arasındaki savaşkan dayanışma ve ilişkilerin güçlenmesi için elden geleni yapmak, kardeş sosyalist ülkeler, komünist ve işçi partileriyle birlikte, beraberliği ve yardımlaşma sürecini güçlendirmek için çalışmak, dünya barışının korunması ve kuvvetlenmesi için çaba harcamak gelmektedir.

Partinin savaş ereklerine uymak, karakterini daha açık şekilde dile getirmek, böylece üyelerin partiye karşı sorumluluğunu daha yüksek düzeye çıkarmak için, birçok yoldaşımızın ve parti örgütünün isteklerini gözönüne alan Merkez Komitesi, partinin bundan böyle «Viyetnam Komünist Partisi» adını almasını öneriyor. Bu kutsal isim, partimizin idelerini dile getiriyor.

Tunç'un arkasındakiler

16 Eylül direnişiyle **DGM çöktü. Bu direnişte Türk-İş'li** işçilerin de yeraldığını gören Tunç, artık işbirlikçi burjuvaziye açıkça kulluk ediyor. Patronların aldığı «tedbir»lere katıldığını, Demirel hükümetiyle görüş birliğinde olduğunu söylüyor.

Tunç, doho düne kadar «partilerüstü politika» diyordu. Şimdi, Demirel hükümetiyle görüş birliğinde alduğunu açıklıyor. Onu böylesine duvara dayayan neden, işçi sınıfının yükselen devrimci savaşıdır. Türk-İş'in X. Kangresinin hemen öncesinde ve sonrasında Tunç sosyal demokrat bir görünümle ortaya çıktı. Ne var ki, bu sosyal demokrat görünümün ömrü uzun almadı. Tüm halkımızla, emperyalizm ve anun işbirlikçileri arasındaki savaşın Devlet Güvenlik Mahkemeleri konusunda daha da sertleşmesi Tunç'un bu kılık altında dolaşmasına meydan vermedi.

Tunç, zaman zaman, «hangi partileri destekleyebiliriz?» gibi sözler ediyor. Bununla, kendilerine karşı gittikçe büyüyen hareketi tavsatmak taktiğine başvuruyor. Tunç'lara bu olanağı veren, Türk-İş içindeki yıllanmış sarı sendikacı sağ sosyal demokratlardır. Bunlar, Tunç'lara karşı olan hareketi bölmeye, bu hareketin sınıf sendikacılığına dönüşmesini önlemeye çalışıyorlar.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın 7. olağan kongresinde Topkar, DİSK'i bölme kampanyasına katıldı. DİSK'e bağlı Basın-İş ve Türk-İş'e bağlı TGS'da örgütlenen basın kolundaki kafa ve kal emekçilerinin birlik çabalarını engellemek istedi. Petkim'de ise, AP'li ve MHP'li faşist komandolarla işbirliği yaparak DİSK'li işçileri işten attırdı. Petral-İş'in içine komandoları yuvaladı.

Tunç artık gerçekleri gizleyemiyar: Onların ortaklıkları suç ortaklığıdır. Bu ortaklık, sendika kasalarını soymaya ve işçileri satmaya dayanmaktadır. Türk-İş'e bağlı sendikalarda son günlerde daha sık ortaya çıkan yolsuzluklar bunun en açık kanıtlarıdır. Maden İşçileri Federasyonu'nda, Zonguldak Maden İşçileri Sendika'sındaki milyonluk yolsuzluklar ise bunun en yeni örnekleridir. Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticilerinin toplu sözleşmelerde gizli pazarlıklarla işçileri satmaya, buna karşı direnen işçileri işten ve sendikadan atmaya kalkışmaları hep bunun örnekleridir. Sarı sendika ağalarının sahtecilikleri artık Yargıtayca da onaylanır oldu. Türk-İş'e bağlı Haber-İş Sendikasınının sahte üye fişleriyle yetki almaya çalıştığı artaya çıktı. Tunç ve Topkar gibilerinin DİSK'e saldırmalarının amacı bölücülüktür. Ne var ki, onların bu bölücü çabaları, Türk-İş içindeki ilerici sendikacıları, işçileri sınıf sendikacılığı için savaş yolundan alıkoyamayacaktır.

CHP'nin 23. Kurultayı

Bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de burjuvazinin içinde meydana gelen ayrışmaları, çatışmaları gözönünde tutmadan devrimci bir politika izlenemez. Bu Leninci ilkenin gözönünde tutulmaması devrim hareketlerine büyük zararlar getirmiştir. Bundan sonra da getirecektir. Türkiye'de tekelci, işbirlikçi burjuvazi, toprak beyleri egemenliktedir. Devlet, hükümet yabancı sermayelerle bağlaşan bu sınıfların elinde, erkindedir. Bu durumda orta tabakaların parçalanma süreci hızlandığı gibi, burjuvazinin tekelci olan ve almayan kolları arasındaki ayrışma da hızlanmaktadır. Toplum gelişmesinin bugünkü aşamasında tekeller dışı burjuvazinin politik gücünü ve eğilimlerini CHP kendi içinde topluyor. Ama bu demek değildir ki, CHP içinde tekellere bağlı sermayeci, toprak beyi veya işbirlikçi burjuvazi hiç yoktur. Hattâ CHP yöneticilerinden bazıları emperyalizmin Türkiye'deki alternatifi olarak, yarın işe sürmek üzere, el altında tutulabilirler. Böylesi bir şey, burjuvazinin genel sömürgen, işçi sınıfına ve emekçi yığınlarına düşman sınıfsal niteliğinden ileri gelmektedir. Ama, sömürü düzenini sürdürme yöntemlerinde de burjuvazi içindeki ayrışmaya paralel bir ayrışma sürecinin var olduğu bir gerçektir.

CHP kurultayı burjuvazinin içindeki çelişkileri yansıttı. Bilindiği gibi 23. Kongrede partinin yeni program ve tüzüğü kabul edildi. Partinin programında bir «burjuva demokratik düzeni yaratmak», toplumun gelişmesine katkıda bulunmayan büyük sermaye kazançlarını engellemek gibi ilkelerin yanında, toprak reformu ilkesi de yer almıştır. CHP yöneticileri devlet sektörü, özel sektör yanında bir de halk sektörünün yaratılmasını gözönünde tutmuşlardır. Fakat programda büyük tekellerin, emperyalizmin egemenliğine son verileceği hakkında açık seçik bir ilke yoktur.

Türkiye ancak, açık-seçik anti-emperyalist bir programla kalkınabilir. CHP programında ön görülen reformlar bile, ancak bu gibi bir programın uygulanmasıyle gerçekleştirilebilir. Anti-emperyalist barışçı bir politikayladır ki, ulusal gelirimizi emperyalizmin sömürüsünden, halkımızı silâhlanma masraflarından kurtarmakla kalkınma mümkün olur. Bunun için NATO'dan çıkmak, bağımsız bir dış politika uygulamak kalkınmamızın başlıca şartlarından biridir.

Bununla birlikte CHP programı aşırı gerici, faşist politikacılardan kurulu bugünkü hükümetin programından ileridir.

Yeni saldırılar

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu'nda «Dayanışma Fonu» kurulması onaylandı. Böylelikle sınıf kardeşliğinin gücü ortaya kondu. Bu, işbirlikçi burjuvaziden sarı sendikacılara ve Maaculara kadar uzanan gerici-faşist çevrelerin oyunlarını bozdu. Onların bölücü ve bozguncu taktiklerini suya düşürdü. Bu nedenledir ki, büyük sermaye sözcüleri, İbrahimoğlu ve Narin, «Dayanışma Fonu» için sendika ödentileriyle birlikte para kesilmesinin «yasalara aykırı» olduğunu söyleyecek kadar şaşırdılar. Burjuvazi işçileri, ailelerini aç bırakmak, bu yoldan onların direnişini kırmak, onları sendikalarından kopartmak için 1,5 milyar liralık bir «Lokavt Fonu» kurdu. Gözü dönen burjuvazi yeni saldırılara geçiyor. İşten atmalara, baskı ve teröre daha da hız veriyor.

Bakanlar Kurulu grevleri erteliyor. Patronlar, Demirel hükümeti elbirliğiyle Tunç'ları kullanıyor; bunların tutunamadığı yerlerde faşist komandoları öne sürmeye çalışıyor. Bu amaçla Aliağa'da TPAO, faşist komandoların kurdukları uydurma bir sendika ile hiçbir geçerliliği olmayan bir toplu sözleşme yaptı. Petkim'de ise DİSK'li işçilerin bir kısmı işten atıldı. İşçilerin üzerinde baskı ve terör arttırıldı. Böylesine bir durumda Petkim tesislerinde sözde bir «referandum» yapıldı. Bu, referandum değil, zorbalıktı. Gerici-faşist karması Demirel hükümetinin işgal altında tuttuğu TRT mikrofonları, bu «referandum»un reklâmını yapması için, sarı sendikacıların başı Tunç'un hizmetine sunuldu. Ne var ki, bu işçi düşmanları yine de korkularından referandumun yasalaşmasına bir türlü yanaşmıyarlar. Çünkü işçilerin sınıf sendikacılığını seçeceğini iyi biliyorlar.

Bunalımdan bunalıma düşen işbirlikçi burjuvazi ve onun hükümeti, parlamentoda da girişimde bulundu. Tunçları ayakta tutmak için başvurduğu bu girişim, 274–275 sayılı toplu sözleşme, grev ve lokavtla ilgili sendikalar yasasını tamamiyle anti-demokratik bir yasa haline getirmektir. Onlar, bununla sendika seçme özgürlüğü savaşını durdurmayı, referandumun yasalaşmasını önlemeyi amaçlıyorlar.

Ancak, bütün baskı ve teröre, gerici sermaye basınının, Tunç ve takımının kaba anti-komünist propagandalarına karşın, sınıf sendikacılığı güçleniyor. Demokratik sendika sıralarına hergün yığın yığın işçi katılıyor. Bu işçiler sendikalarına sahip çıkıyorlar. «Gün, saflarımızı sıklaştırma, birliğimizi pekiştirme günü dür» belgisiyle bölücü ve bozguncuların karşısına dikiliyorlar.

★

Ortak Bildiri

Varşova Antlaşması ülkelerinin yeni önerileri bir bildiriyle dünya kamuoyuna açıklandı. Bildiride özetle şöyle deniyor: Son yıllarda uluslararası ilişkilerde olumlu gelişmeler olmuştur. Varşova Antlaşması Politik Danışma Komisyonu üyesi ülkelerin temsilcileri, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı sonuçlarını, Helsinki Konferansı'na katılan ülkelerin bir başarısı, sağduyu ve politik gerçekçiliğin bir ürünü olarak görüyorlar. Konferansın ana belgesinde yer alan ilke ve amaçlar, Avrupa'da güvenlik ve işbirliğinin gelişmesi için açık ve somut bir yasa niteliğini taşıyor. 29 Avrupa Komünist ve İşçi Partisinin Berlin Konferansı, yumuşama sürecinin derinleştirilmesi, yeni bir dünya savaşının önlenmesi, silâhlanma yarışına son verilmesi, Avrupa'da barışın sağlamlaştırılması yönünde somut girişimlerde bulunmak için politik ve toplumsal güçleri aktif bir savaşa çağırmıştır.

Avrupa'da ve dünyada güçlü bir barışın sağlanmasının önünde henüz daha büyük engeller bulunduğu belirtilen bildiride devamla şöyle deniyor: «Gerici, militarist ve intikamcı çevreler, gerginliği artırma ve silâhlanma yarışını körükleme yönünde hala çaba harcıyorlar. Bu güçler, devletlerin egemenliğini ve mevcut sınırların dokunulmazlığını tanımamakta direniyor, yumuşama sürecini baltalamaya ve «soğuk harp» dönemi havasını estirmeye çalışıyorlar. Bu çevreler hala başka ülkelerin içişlerine karışma yöntemlerine başvuruyor, halkların toplumsal düzenlerini özgürce seçme hakkını çiğniyor, hangi partilerin hükümet kurması gerektiğini zorla dayatıyorlar. Bu tür girişimler Helsinki Konferansı Temel Belgesinin ilkelerine aykırıdır.»

Silâhsızlanma

Varşova Antlaşması Politik Danışma Komisyonu'nun bildirisinde, Kıbrıs sorununa da geniş bir yer veriliyor ve soruna barışçı çözüm yolu bir kez daha gösterildikten sonra, silâhsızlanma konusunda şöyle deniyor: «Silahlanmanın durdurulması, en başta nükleer silâhların üretim ve kullanımının kesinlikle yasaklanması, genel bir silâhsızlanmaya gidilmesi ve bir dünya savaşı tehlikesinin ortadan kaldırılması günümüzün en önemli ve en güncel sorunlarıdır. Bu sorunlara geçerli çözüm yolları bulunmadan, uluslararası ilişkilerde olumlu gelişmelerin sürekliliği, dünyada ardıcıl bir barış ve güvenliğin sağlanması olanak dışıdır. Varşova Antlaşması üyesi ülkeler, halkların, gittikçe daha geniş ölçüler alan silâhlanma yarışından duyduğu endişeyi paylaşmaktadırlar. Yığınsal kırım silâhlarının yıkıcı gücü, korkunç ölçüler alıyor. Avrupa anakarası, nükleer silâhlar da dahil korkunç bir silâhlanma deposu haline gelmiştir ... Ülkelerimiz silâhlanma yarışına kesinlikle karşıdır. İnsanlığın önünde duran bu önemli ödevin yerine getirilmesi için bütün devletlerle yapıcı ve aktif bir işbirliğine hazır olduğumuzu bir kez daha duyururuz.»

Somut öneri

«Nükleer savaş tehlikesini tamamen ortadan kaldırmak amacıyle ülkelerimiz, Helsinki Konferansı Sonuç Belgesini imzolıyan devletlere ve bütün ülkelere, nükleer silâhların üretilmesini, geliştirilmesini, hava kara ve suda nükleer denemelerin yapılmasını ve kullanılmasını yasaklıyan bir anlaşma tasarısı öneriyor. Varşova Antlaşması ülkeleri, uluslararası ilişkilerde zora başvurulmasını yasaklıyan bir dünya anlaşmasının bütün ülkelerce imzalanmasını istemekte ve bunu barış ve güvenliğin sağlanması yolunda önemli bir adım saymaktadır.

Uluslararası ilişkilerin normalleştirilmesi ve bu sürecin daha da derinleştirilmesi, dünyanın karşıt askersel bloklara bölünmüşlüğüne son verilmesini gerektiriyor. Politik Danışma Komisyonu toplantısına katılanlar, NATO'nun dağıtılmasıyle birlikte, Varşova Antlaşması örgütünü dağıtmaya hazır olduklarını bir kez daha açıkça bildirirler ve bunu, askersel blokların ortadan kaldırılması yolunda önemli bir adım sayarlar.»

Deprem: sosyal-politik gerçek

(2. sayfadan devam)

Kürt yurttaşları özümseme politikasını engellemek için örgütlendiler. Komiteler kurdular. Bu örgütlü savaşımda ö olumlu sonuçlar elde ettiler. Bu deprem dolayısıyle ortaya çıkan gerçekler, emperyalizme, büyük sermaye ve büyük toprak beylerine dayanan Demirel hükümetinin devrilmesi ve yerine demokratik bir hükümetin geçirilmesini inatla isteyen TKP'nin görüşünü doğrulamıştır.

Faşizmin yuvaları dağıtılmalıdır

Türkiye'de en gerici, en şoven, en işbirlikçi çevreler açık, kanlı bir diktatörlüğe tırmanıyor. Bu çevrelerin temsilcisi olan AP, Türkeş takımının eliyle örgütlediği, beslediği faşistleri istediği terör ortamını yaratmak için kullanıyor. Gün geçmiyor ki, ilerici ve yurtseverler kanlı saldırılara uğramasın. Demirel'in, demokratik kamuoyunun tepkisinden çekinmeden, cinayet suçundan aranan «Ülkü Ocaklı» faşistlerle, üstelik Başbakanlıkta görüşmesi, diktatoya yönelen sermaye ile MHP'li faşistlerin işbirliğini açıkça belgeliyor.

Bütün bu faşizme yönelik uygulamalara karşı demokratik güçler arasında olup biten nedir? Türkiye işçi sınıfı faşizme karşı savaşta en kararlı güç olduğunu göstermiştir. İlerici, yurtsever gençler, öğretmenler, kadınlar, tümüyle emekçi halkımız, işçi sınıfının yanında, anti-faşist saflarda yeralmıştır. İstanbul Üniversitesi'nden 658 öğretim görevlisinin bir bildiriyle tüm Anayasal kuruluşları demokrasiyi savunmaya çağırması aydın kesiminden gelen önemli bir anti-faşist çıkış oldu.

Parlamentoda da ilerici saylavlar harekete geçtiler. «Ülkü Ocakları ve komandolar» konusunda Meclise bir araştırma önergesi verdiler. Bugünkü hükümetin Devlet Bakanı olan Türkeş'in faşistlere nasıl silâh ve üniforma dağıttığını, komando eğitim kampları kurduğunu, saldırıların bu kamplarda nasıl plânlandığını belgelerle açıkladılar. İlerici saylavların verdiği önerge kabul edilerek Mecliste bir Soruşturma Komisyonu kuruldu. Ancak, parlamento duvarları arasına sıkışmış bir Soruşturma Komisyonu'nun çalışmaları, gerek komisyon içine sızmış gericilerin, gerekse gerici, faşist karması hükümetin engellemelerinden ötürü amacına varamaz. Faşistlerin kimliğini ve eylemlerini ortaya koyacak belirleyici güç yine halk yığınlarının eylemleri olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi, faşizmin yuvalarının bugünkü Demirel hükümetinin içinde olduğunu ve onu dağıtmadan, bu yoldaki çabaların sonuçsuz kalacağını biliyor. Faşizme giden yolu tıkamak, faşizmin görünürdeki yuvaları MHP ve «Ülkü Ocakları»nı kapatmakla bitmiyor. Saldırıları önlemek bu hükümeti alaşağı etmeye bağlıdır. Ancak, ileri, demokratik bir hükümet devlet organlarından, fabrikalardan, eğitim kurumlarından faşistleri söküp atabilir. Bu yolda tüm demokratik güçlerin eylem birliği ivedilikle gerçekleşmediği takdirde, her geçen gün sermayenin diktatörlüğü yolunda yeni bir adım atılacaktır.

MİLİTANLARDAN

Zonguldak maden işçileri direnmede haklıdır

Geçtiğimiz günlerde Zonguldak, maden işçilerinin yığınsal direnişlerine sahne oldu. Kozlu'da başlayıp dalga dalga diğer üretim bölgelerine yayılan direniş, Kozlu'daki işçilerin şehir merkezine yürümeleriyle gelişti.

Zonguldak'taki işçi direnişleri Türkiye'deki diğer işçi direnişlerinden daha farklı bir yapıya sahiptir. 1965'ten bu yana maden işçilerinin tüm direnişleri sendikanın denetimi dışında, zaman zaman da sarı sendikaya karşı yapılmıştır. 1968 direnişlerinde işçiler şehir merkezine yürüdüklerinde sendikayı da işgal etmişlerdi. Maden işçilerinin direnişler sırasında bu kadar hırçınlaşmasının haklı nedenleri vardır. En başta, maden işçileri dayanılmaz çalışma koşulları içindedirler. E. K. İ. Kurumunun kendi istatistik verilerine göre: 1941 yılında ocaklarda ölen maden işçisi sayısı 75'tir, 1973'te bu sayı 70'e yükselmiştir. Yine 1941 yılında iş kazalarında yaralanan maden işçilerinin sayısı 3.724 iken, 1973 yılında 7.764'e ulaşmıştır. Bu sayılar da göstermektedir ki, 30 yıldan fazla bir zamandır maden işçilerinin çalışma koşulları iyileşmemiş, giderek kötüleşmiştir.

Zarar değil talan

Maden işçileri çalışma sırasında aşırı zorlanmalarına ve sömürülmelerine karşın E. K. İ. Kurumu, 1975 yılında 1 milyon 200 bin TL zarar etmiştir. Bu zarar maden işçilerinin yarattığı değerlerin kurumla iş yapan kimselerce nasıl yağmalandığının somut göstergesidir.

Gerici halk düşmanı MC hükumeti, kömürü değerinin altında bir fiyatla satarak, kömür havzasında yaratılan artı değere yerli yabancı tekellerin dolaylı yollardan el koymasına olanak hazırlıyor. Bu yağma sonucunda havzadaki üretim tekniğinin yetkinleştirilmesi ve insan gücünün makino gücü ile desteklenmesi olanaksız hale geliyor. Ülkenin her geçen gün artan kömür gereksenimi artık karşılanamaz olmuştur. Bu yüzden büyük miktarlarda dışardan kömür satın alınıyor. İşte bu talan ve sömürünün örgütleyicileri toplu sözleşme zamanı geldiğinde, işçilerin ücretini artırmamak için sebep oldukları bu zararı öne sürmektedirler. Bu sömürü ve talan politikası, sadece ülkenin ihtiyacı olan kömür üretimini baltalamakla kalmıyor. Otuz yılda 2.500'den fazla maden işçisinin ölümünün ve binlercesinin sakat kalmasının da temel nedenini oluşturuyor.

Yeni bir adım

Bölgede 30 yıldan beri varlığını sürdüren Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticileri, işbirlikçi burjuvazinin bu talan ve sömürü politikasına yardımcı oluyorlar. Onlar bu rezil durumu değiştirmek isteyen, namuslu ve yiğit işçi militanları baskı altında tutuyor, onları sendikadan atıyorlar. Bu sarı sendikacılar işbirlikçi burjuvazinin talancı politikasının başlıca savunucusudurlar. Bunlar işçi sınıfına sızan katmerli hainlerdir. Bunlar, işçi sınıfının DGM'lerin kaldırılması için şanlı 16 Eylül direnişine de karşı çıktılar. Bu hainlerin, maden işçileri tarafından nefretle anılması boşuna değildir. Bu yüzden maden işçilerinin direnişleri, işverene olduğu kadar, sarı sendikaya karşı da yönelmektedir.

Bu direnişlerin yığınsal bir nitelik göstermesine karşın güçsüzlükleri de ortadadır. Uzun bir zamandan beri böylesi direnişlere karşın, direnişler maden işçilerine elle tutulur kazançlar sağlamamıştır. Son direnişte de, toplu sözleşmenin ne şekilde bağlanacağı, işverenin ve sarı sendikacıların elinde kalmıştır. Son direnişin diğerlerinden farklı bir yanı vardır. Maden işçileri son direniş sırasında sarı sendikacılara karşı «Yaşasın DİSK!» belgisini kullandı. Bu belgi Zonguldak maden işçileri arasında savaşımın örgütlü yürütülmesi zorunluğunun giderek kavranmakta olduğunu göstermektedir. Bu, yeni bir adımdır.

Devrimci harekette kadının rolü

Lenin, «devrimin başarısı, kadınların savaşa katılma oranına bağlıdır» der. İnsanlık tarihinde hiçbir ezilen ulus yoktur ki, bağımsızlığını kadının da katkısı olmadan kazanmış olsun.

Bizim ülkemizde de durum böyledir. Emekçi kadınları ne kadar savaşa çekebilirsek, onların ekonomik ve politik örgütlenmesini ne kadar hızla geliştirirsek, savaşımımız o denli başarıya ulaşır. Bu açıdan, TKP örgütlerinin, komünistlerin kadınlar arasında çalışmaları bizim için ayrı bir önem taşımaktadır.

Dünyanın her kapitalist ülkesinde olduğu gibi, bizim ülkemizde de kadın iki yanlı sömürülmektedir. En büyük zorluklara, özverilikle katlanmaktadır. Onlar, faşistlerin öldürdükleri evlâtları için «Analar Yürüyüşü» yaptılar. «Faşizme Hayır!» diye haykırdılar. Bu, onların faşizme karşı verilen savaşımda yer aldıklarının somut bir göstergesidir. İşçi sınıfının yolunda, onun bölünmez bir parçası olarak yürüdüklerinin ispatıdır. Kadının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kurtuluşuyla gerçekleşebilir.

Emekçi kadının görevi, bazı bölücü (feminist) akımların iddia ettiği gibi erkeklere karşı savaşmak değil, tam tersine onlarla birlikte burjuvaziye karşı omuzdaşlık etmektir. Bunun için de örgütlü savaşım gerekmektedir.

Kadınların sömürüden, ezgiden kurtulması, demokratik eşit haklar elde etme savaşı, somut sorunlarının çözülmesi savaşı gelişiyor. İlerici Kadınlar Derneği'nin günden güne, adım adım ilerlemesi bunu gösteriyor. Avrupa'da kurulan, Avrupa Türkiye Kadınlar Federasyonu, yurt içindeki gelişmelerin bir uzantısı oluyor. Türkiye kadınlarının örgütlenmesi gün geçtikçe yeni boyutlar almaktadır.

TKP, 56 yıldır, emekçi kadının tüm işçi sınıfıyla birlikte sömürüden kurtuluşu, eğitilmesi ve proletarya bayrağı altında örgütlenmesi için savaşmıştır, savaşacaktır.

«Dayanışma sergisi»

«DGM'ye Karşı Direnen İşçilerle Dayanışma için Resim ve Heykel Sergisi», Kasım ayında, İstanbul'da, Görsel Sanatlar merkezinde açıldı. Sergi iki açıdan büyük önem taşıyordu; kültür yaşamımız açısından aralarında ünlü profesyonellerin, akademi profesörleri ve öğretim üyelerinin, ilerici ve devrimci ressam ve heykelcilerin bulunduğu 62 sanatçı biraraya geldiler. Sanatçıların böylesi bir sergi oluşturmaları ülkemizde ilk kez gerçekleşmektedir. Siyasal açıdan ise, bu sanatçıların hükümetin meclislerden geçirmek istediği faşist DGM yasasına karşı direnirken işlerinden atılan yiğit işçilere katkıda bulunabilmek üzere eserlerinin tüm gelirini ilgili örgütlere bağışlamış olmalarıdır. Bu yolla bu sergiyi oluşturan sanatçılar, bugüne kadar yapageldikleri üzere yapıtlarında işçi sınıfının savaşına güç katacak konuları işlemekten öte, açıkça siyasal bir eylem biçiminde gerici faşist karması hükümete karşı tavırlarını ortaya koymuşlardır.

Sergiyi düzenliyen TÖB-DER, TÜTED, Türkiye Yazarlar Sendikası, İKD, Karikatürcüler Derneği, Halkevleri Koordinasyon Kurulu ve İGD Başkanlarının bu girişimi sanatçılar arasında olduğu kadar sanatsever çevrelerde de büyük ilgi görmüştür. Daha ilk günü değeri kırkbin liraya yakın eser satılmış, sergi sonuna kadar bu sayı yetmişbin lirayı bulmuştur.

Bugüne kadar ülkemizde ne kültür bakanlıklarının, ne de holdinglerin düzenlediği sergiler, bolca paralı ödüllerine karşın, bu kadar ünlü ve usta sanatçıyı biraraya getirmeyi başaramamışlardır. Sanatçılar uzun yıllardır devlet resim ve heykel sergilerine karşı yaygın bir boykot

(Devamı 7. sayfada)

Atılım üç yaşında

Atılım üç yaşında. Üç yıl geçti. Yığınlarla sıkı sıkıya bağlı, savaşımla, ateşle dolu üç yıl.

Halkımızın savaşı gün geçtikçe ilerliyor, yeni boyutlara ulaşıyor. İşçi sınıfı harekete ağırlığını koyuyor. Potansiyel artıyor. Yığınlar atılım yapmakta. Sınıf savaşı keskinleşirken tüm çelişkiler artmakta.

İşte böylesi çelişkilerin arttığı bir dönemde TKP'nin gücü ağırlığını koyuyor. Yığınlar «TKP'ye özgürlük!» diye haykırıyor. «Atılım» keskin bir silâh, gür bir ışık: burjuvazinin kafasına iniyor, karanlıkları yarıyor. Yığınlara yol gösteriyor. Öncülük ediyor. Elden ele dolaşıyor.

Devrimci durumun giderek olgunlaştığı bu ortamda örgütlü savaşım gerekmektedir. Her türlü sapık akıma, işçi sınıfının tüm düşmanlarına karşı ardıcıl bir savaş yürütülüyor ülkemizde.

Bunda «Atılım»ın yeri büyüktür. Lenin şöyle diyor, gazete konusunda: «Gazete sadece kollektif bir propagandacı, kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür de.»

Biz, komünistler, parti üyeleri, Atılım'ı yayma, onu her bakımdan destekleme eylemlerine daha aktif katılacağız. Bu, her parti üyesinin görevidir. Atılım bu görevini başarıyla yürütüyor. Yerel parti örgütleriyle daha sıkı bağlar kurulması, örgütlenmenin güçlenmesi için ileri ...

«Dayanışma sergisi»

(6. sayfadan devam)

içindedirler. En ünlü ressam ve heykelcilerin yapıt vermediği bu sergiler üç-beş gerici hoca ile onların öğrencilerinin resimlerinden oluşturulmaktadır. Holdinglerin açtığı zengin ödüllü yarışmalar ve sergiler ise, dolaylı besleme yetiştirme amacı güttüklerinden bunlara katılmak ressamların onuru ile bağdaşmıyor. Onlar ödüllerle, reklamlarla, övgü yazılarıyla piyasaya «parlak» sanatçılar sunmakla, ilerici ve devrimci sanatçıların yığınlar üzerindeki yaygın etkisini gölgeleyebileceklerini sanıyorlar.

Sanat çevrelerinde bu yobaz, bu işbirlikçi, bu kültür düşmanı, bu halk düşmanı kadrolara karşı öfke birikmektedir. Sanatçılar her geçen gün bu gerici faşist karması kadrolara ve onların kurumlarına karşı daha etkili eylem biçimleri geliştiriyorlar, daha coşkulu bir inançla örgütleniyorlar. Ve her zamandan daha açıkça siyasal tavırlarını sergiliyorlar. Edebiyat, tiyatro ve sinema alanında olduğu gibi resim ve heykel alanında da sanatçılar biliyorlar ki, ülkemizde sanat ve kültür yaşamının ileri bir düzeyde örgütlenmesi düşmanı yenecek Türkiye işçi sınıfı eliyle olacaktır. «Dayanışma Sergisi» işte bu bilincin kanıtıdır.

PARTİ YAŞAMI

Açıklama

Demirel hükümeti faşizme tırmanmada üsteliyor. Bir yandan kanlı saldırıları artırıyor, öte yandan yeni yeni provokasyonlar plânlıyor. Bu provokasyonlardan biri de, polisin sabotaj plânları ele geçirdiği haberini yaymasıdır. Bu provokasyona da Komünist Partisi'nin adını katmaya kalkışmasıdır.

Bütün bunlar, hükümetin, en gerici çevrelerin, MİT'in, CIA'nın eliyle hazırladıkları plânlardır. Güya sabotajlar hazırlanmış, bunları hazırlıyanlar da «Marksçı-Leninci» Komünist Partisi imiş!

Bilindiği gibi Maocu'lar, goşistler kendilerini maskelemek, büyük burjuvazinin plânlarına daha iyi hizmet edebilmek, kamuoyunu şaşırtmak için dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de «Marksçı-Leninci Komünist Partisi» adını kullanmaktadırlar.

Bunların Marksizmle-Leninizmle hiçbir ilişkileri olmadığı gibi, Komünist Partisi ile de hiç bir ilişkileri yoktur. Komandalar, Ülkü Ocakları gibi bunları da besleyen, örgütleyen emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazidir. Halk düşmanı hükümettir.

Türkiye Kamünist Partisi Maoculara, goşistlere, serüvenciliğe karşı savaşmış ve devrim taktiğini işçi sınıfının yürüttüğü sınıf savaşından ayırmamıştır. TKP'nin Program ve Tüzüğü, savaş stratejisi ve taktiği işçi sınıfının sınıf savaşımını, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımını örgütlemeyi ve ona öncülük yapmayı öngörür.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

20 Aralık 1976

Gerçek nedir?

TKP'nin legal sosyalist akım karşısındaki tutumu açıktır, ilkeseldir. TKP, Marksizm-Leninizm'den esinlenen legal bir partinin varlığına, *ilke olarak* karşı çıkmamıştır. TKP, legal sosyalist partilerle, bugün ileri demokrasi, gelecekte sosyalizm için işbirliğinden yanadır. Ama bu işbirliğinin gerçekleşmesi için, legal sosyalist partilerin de uyması gereken ilkeler vardır: Her tür anti-komünizmle ve işçi sınıfını bölme girişimleriyle ilgilerini kesmiş olmaları zorunluktur. TKP, böylesi bir gelişmeyi sağlıyabilmek için, şimdiden sosyalistlerle yapıcı bir diyalog kurmayı öneriyor.

Buna karşılık, TKP, komünist hareketten-ona karşı olmak anlamında-«bağımsız» parti kurmanın yanlışlığı, sakıncaları üzerinde çok önceden durmuş, uyarıda bulunmuştur. Hele, 141–142'li koşullarda, hem legal, hem de TKP'ne *almaşık* olarak parti kurma girişimini, yerinde bir saptamayla bozgunculuk saymıştır. TKP, 12 Marttan sonra, bir dizi «sosyalist» partinin kurulmasını ise, olumsuz bir gelişme olarak değerlendirmiştir. Bu olguyu, *legal sosyalist akımın* parçalanması, bunalımı olarak görmüştür. Bu bunalımın da, revizyonist, oportünist ve likidatör guruplarınca yaratıldığını öne sürmüş; böylesi bir bölücülüğün karşısına çıkmıştır.

Nedir ki, son zamanlarda bazı kimseler, legal sosyalist akıma özgü bölünmeleri, Türkiye komünist hareketine özgü bölünmelermiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu konuda gerçek dışı görüşler ortaya atılıyor. Türkiye'de komünist hareketin birbirinden hiç de aşağı kalmayan «üç bilimsel sosyalist ve enternasyonalist müfrezeye» bölünmüş olduğu bile söyleniyor. Bunların birleşmeleri için de, «herşeyden önce, bilimsel sosyalist müfrezelerin birden fazla olduğunu kabul etmek» koşulu öne sürülüyor.

Bu görüşler, anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliği açısından hiç de olumlu değildir. *Birincisi*, bu görüşler, gerçeği yansıtmıyor. Türkiye komünist hareketinin tarihi, bu kimselerin sözünü ettikleri türden bir «bölünmüşlük» tanımıyor. Parti, revizyonizmi, likidatörlüğü, kadroculuk, Troçkistlik, Kıvılcımlıcılık, Bellicilik gibi akımları, tam zamanında saflarından çıkarıp atarak komünist hareketle birliği sağlamış, arınarak güçlenmiştir. *İkincisi*, bu kimselerin görüşleri eski bir sapmayı komünist hareketle bulaştırma yeltenişidir. Bunlar, «müfrezelerin birden çok olduğunu onaylayın»diyerek, Troçki'nin ünlü «fraksiyonlara özgürlük» çizgisini yeniden piyasaya sürüyorlar. Oysa TKP, komünist harekette fraksiyonculuğu suç sayıyor; kendi tüzüğünün kurallarına uyarak, tüm komünistleri, bir tek çatı, bir tek disiplin altında birleştiriyor.

TKP, legal sosyalist akımdaki böylesi kariyerizm ve fraksiyonculuk kokan eğilimleri eleştirirken, olumlu gelişmeleri de değerlendiriyor. O nedenle diyalog kurmak önerisinden vazgeçmiyor.

PARTİ YAŞAMI

SBKP MK Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev yoldaşa

(1. sayfadan devam)

gericl, emperyalistlere bağlı çevrelerin büyük komşumuza karşı politik tutumları halkımızı, uzun zamandır tedirgin ediyor, kuşkular içinde tutuyor. NATO'ya, topraklarımızdaki Amerikan saldırı üslerine, atom başlıkları yığınaklarına karşı, giderek daha geniş yığınları kucaklıyan bir direniş vardır.

Sovyetler Birliği'nin, çekirdekset silâhların yasaklanması, silâhların karşılıklı azaltılması yolundaki sürekli önerisini partimiz bütün olanaklarıyla, var gücüyle savunuyor. Halkımız, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında saldırmazlık, dostluk paktı bağlanmasını istiyor. Barış, özgürlük, ulusal bağımsızlık, sosyalizm uğrunda Türkiye işçi sınıfının, Türkiye halkının, Türkiye Komünist Partisi'nin yürüttüğü savaş yolunu, Siz, L. İ. Brejnev yoldaş aydınlatıyorsunuz.

Size sağlık, uzun ömürler, yeni başarılar – Sovyet halklarına mutluluk dileriz.

Türkiye Komünist Partisi
Genel Sekreteri
İ. Bilen

Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi (AKEL) Merkez Komitesine

Değerli yoldaşlar,

Partinizin 50. kuruluş yıldönümünü Partimiz adına candan kutlarız ve selâmlarız.

Bu yıldönümünüzü siz Kıbrıs komünistleri, Kıbrıs halkı çok zor ve ağır koşullarda kutluyorsunuz. Ada zorla, emperyalizmin, NATO'ya egemen çevrelerin planları ve Türkiye gerici çevrelerin orduyu Kıbrıs'a sürmesi sonucunda ikiye bölünmüştür. İkiyüz binden bazla Kıbrıs'lı yerinden yurdundan olmuştur. İşgal bölgesinde yapay bir «devlet» kurulmuştur. Türk hükümeti zorla Ada'ya Türk göçmenler yerleştiriyor.

Kıbrıs Cumhüriyeti'nin bağımsızlığı, toprak bütünlüğü, egemenlik hakları, bütün yabancı askersel kuvvetlerin, bu arada Türk ordusunun Ada'dan çekilmesi, iki *topluluk yararına olan demokratik bir* düzen kurulması için yürüttüğünüz savaşımı Türkiye Komünist Partisi destekledi, bundan böyle de destekleyecektir.

Partimiz Türk ordusunun işgal bölgesinde kurulan yapay «devlet»in varlığına son verilmesi ve bütün göçmenlerin yerlerine dönmesi için yürüttüğünüz haklı savaşımı da desteklemektedir.

Savaşınıza başarılar dileriz.

Yaşasın Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici *Partisi*!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

10 Aralık 1976

Viyetnam Emekçiler Partisi'nin IV. Kongresine

Sevgili yoldaşlar,

Viyetnam Emekçiler Partisi'nin IV. Kongresi münasebetiyle Sizleri candan kutlar, yeni başarılar dileriz.

Viyetnam halkının, Amerikan emperyalistleriyle bağlaşıklarının en acımasız ve yırtıcı güçlerine karşı kazandığı utku tarihsel bir önem taşımaktadır. Bu savaş, bütün dünya halklarına, muazzam teknik ve askeri gücüne karşın, emperyalizmin yenilmez olmadığını kanıtladı. Böylelikle Viyetnam halkının savaşı halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına büyük katkılarda bulundu.

Unutulmaz Ho Şi Minh yoldaşın önderliğindeki Viyetnam Emekçiler Partisi'nin örgütlediği ve yönettiği bu savaş, aynı zamanda dünyadaki bütün demokratik güçleri savaşan Viyetnam halkına yardım için seferber etti.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bütün sosyalist ülkeler, kapitalist ülkelerdeki komünist partileri ve işçi hareketi, dünyadaki ulusal kurtuluş hareketi Viyetnam halkının yardımına koşarak dünya ölçüsünde anti-emperyalist işbirliğinin parlak bir örneğini verdiler.

Biz Türkiyeli komünistler, Viyetnam halkının şanlı savaşını çok yakından ve takdirle izledik ve bu savaştan geniş ölçüde ders aldık.

Sevgili yoldaşlar Sizlere Viyetnam'da *sosyalizmi geliştirme savaşında bir kez* daha yeni yeni başarı ve atılımlar dileriz.

Candan selâmlarla
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi adına
Genel Sekreter
İ. Bilen

22 Kasım 1976

Leonid İliç Brejnev

L. İ. Brejnev 19 Aralık 1906'da şimdiki Dneprodzerjinsk kasabasında bir işçi ailesinde dünyaya geldi. 15 yaşında çalışmaya başladı. 17 yaşında komünist gençlik örgütü'ne girdi. Komsomolda karmaşık bir yaşam içinde sınıf savaşımı bilimini benimsedi. 25 yaşında bugüne kadar sıralarında vargücüyle çalıştığı Komünist Partisine üye oldu. 1935'te Dneprodzerjinsk'teki Metalurji Enstitüsünü bitirdi. Kollektifleştirme hareketine katıldı. Fabrikada çalıştı. Dnepropetrovsk il parti komitesi sekreteri oldu. Büyük Anayurt Savaşı'nın başından sonuna kadar politik komiser olarak çeşitli cephelerde savaştı. 1943'te Tuğgeneral oldu. Zaporojets ve Dnepropetrovsk il parti örgütlerini yönetti. 1950'de Moldavya Komünist Partisi'nin, 1955'te ise Kazakistan Komünist Partisi Birinci Sekreteri oldu. 1956'da SBKP MK Sekreterliğine getirildi. 1960'da SSCB Yüksek Şurası Prezidyumu başkanı oldu. 1964 yılı Ekim ayında SBKP MK Birinci Sekreteri seçildi.

İsrail Komünist Partisi XVIII. Kongre Başkanlığına

Değerli yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına XVIII. Kongrenizi selâmlar ve Sizlere başarılar dileriz.

İsrail Komünist Partisi'nin emperyalizme, militarizme, şovenizme ve sionizme karşı enternasyonalist, aynı zamanda İsrail halkının ulusal çıkarlarına uygun savaşımını yakından izliyoruz.

Orta-Doğu'da hem İsrail, hem de Arap halklarının çıkarlarına uygun sürekli ve adaletli bir barışın kurulması, aynı zamanda dünya barışına hizmet edecektir. Emperyalizmin dünyanın bu bölgesinde gerginliği körükleme, barışı torpilleme politikasını engelleyecektir.

Filistin halkının yazgısını tayin etmesi, İsrail kuvvetlerinin 1967 Haziranında işgal ettiği topraklardan çekilmesi, İsrail devletine uluslararası garanti sağlanması, İsrail'deki Araplara karşı baskıya son verilmesi Orta Doğu'da haklı bir barışın temellerini oluşturacaktır.

Değerli yoldaşlar, bu zor savaşınızda Sizlere kardeşçe dayanışmamızı göstermeyi bir borç biliriz.

Sizlere başarılar dileriz.

Kardeşçe selâmlarla
İ. Bilen
Türkiye Komünist Partisi
Genel Sekreteri

6 Aralık 1976